

SOBÓTKA

Radość jaka płynie z nastania lata od zawsze była mocno okazywana. Dawniej początek lata był okazją do wielkiego świętowania. Wyrazem tego były obchody **świętojańskie**, w których ludzie z uśmiechem na twarzy witali nadchodzące wielkimi krokami lato.

Święto to obchodzone było w czasie nastania najkrótszej w ciągu roku nocy, czyli **z 23 na 24 czerwca** i w następujący po niej (24 czerwca) dzień, który wyróżnia spośród wszystkich innych tym, iż okres między wschodem a zachodem słońca jest najdłuższy.

Obchody świętojańskie zaczynano już w dzień poprzedzający święto upamiętniające św. Jana, czyli innymi słowy w wigilię dnia św. Jana. Ludzie gromadzili się na wzgórzach i polanach leśnych, by tam rozpałać wielkie ogniska, które zwano **sobótkami**.

Określenie to po raz pierwszy użyte zostało w XIII wieku. Wtedy to na świętej górze Ślęży znany i praktykowany był zwyczaj rozpalania w celach obrzędowych ogni (**sobótek**).

Najważniejszym zwyczajem, który zachował się do naszych czasów jest **puszczenie na wodę kolorowych wianków**. Była to czynność wykonywana przez znajdujące się na wydaniu dziewczęta. Wiły one z różnych polnych i ogrodowych kwiatów, takich jak chabry, maki, rumianki, ruty czy też z róż wianki, które były symbolem panieństwa. Przywiązywano je do deseczki, do której wcześniej przymocowano świeczkę. Tak przyrządzony wianek puszczały na wodę.

Radosnych obchodów Nocy Świętojańskiej życzy

Hanna Łada